

UCIDEREA MEDICILOR CARE REALIZEAZĂ AVORTURI: UN SIMPOZION

Autor: Redacția Syntopic | 14 iulie 2022

Articol original: Killing Abortionists: A Symposium

Articol publicat inițial în decembrie 1994.

Articol tradus de Anton Constantin, student la Facultatea de Filosofie, Universitatea din București, pentru stagiul de practică organizat în parteneriat cu redacția Syntopic.

Paul J. Hill, condamnat pentru uciderea unui medic care realiza avorturi și a paznicului său în Pensacola, Florida, a prezentat următoarea justificare a acțiunii sale: „Orice forță care este legitimă pentru apărarea unui copil născut este legitimă și pentru apărarea unui copil nenăscut.”

Pentru unii, care cred că statutul moral al celor nenăscuți este același cu cel al celor născuți, raționamentul lui Hill este convingător. Am rugat o serie de persoane care susțin cauza pro-viață să-și exprime opinia, pe scurt, cu privire la cele spuse de dl Hill despre utilizarea forței letale împotriva celor care efectuează avorturi.

PARTICIPANȚII LA SIMPOZION

□ Helen M. Alvare

□ Hadley Arkes

□ Francis Canavan

□ Jean Garton

- Robert P. George
- Nat Hentoff
- Richard D. Land
- Cardinalul Roger Mahony
- Frederica Mathewes-Green
- Bernard N. Nathanson
- Cardinalul John O'Connor
- Ralph E. Reed, Jr.
- Ann Scheidler
- Terry Schlossberg
- Ronald J. Sider și Keith J. Pavlischek
- George Weigel

HELEN M. ALVARE

În încercarea de a răspunde raționamentului domnului Hill, există un punct de plecare care este cu mult mai important decât investigarea teoriilor privind omorul comis în legitimă apărare. Este vorba de reafirmarea scopului primordial al mișcării pro-viață: acela de a insufla indivizilor și societății în ansamblu său respectul pentru demnitatea fiecărei vieți umane. O consecință importantă a acestui obiectiv apare în lumina actualei orientări a societății către violență: mișcarea pentru viață există, de asemenea, pentru a îndruma națiunea către rezolvarea problemelor în moduri care, atât prin mijloace cât și prin scopuri, respectă fiecare ființă umană implicată. Ea face acest lucru pentru a da exemplu de comportament pașnic și uman, în contrast cu filozofia pro-alegere omniprezentă, care acceptă distrugerea vieții umane ca răspuns legitim la probleme.

Dar cum rămâne cu cei care rămân curioși în privința complexității teoriilor omorului comis în legitimă apărare?

Asumând principiile creștine, cineva poate acționa în vederea apărării vieții altcuiva; acesta nu poate avea, însă, intenția de a ucide.

Helen M. Alvare este directorul de planificare și informare al Secretariatului pentru

HADLEY ARKES

Acesta este unul dintre acele cazuri triste în care am avea nevoie de echivalentul unei cutii de urgență a lui Leo Strauss: să spargem geamul, să tragem maneta și să chemăm rapid alături de noi un scriitor școlit în arta aluziilor sau a „scrisului printre rânduri”. Tratând problema chiar și cu cea mai delicată mână, riscăm să provocăm vaste hazarduri morale – și să creăm astfel pericole pentru mulți oameni nevinovați și serioși –, dacă suntem dispuși să dăm la tipar o discuție sinceră despre acest subiect. Pentru că răspunsul ar trebui să fie de o claritate zguduitoare dacă e să luăm pur și simplu în serios raționamentul de bază al discursului oponentilor avortului: și anume, că copilul din pânțelele mamei nu poate fi altceva decât o viață umană încă din primele sale clipe; că o viață umană nu poate fi luată decât cu o justificare dintre cele mai convingătoare și că justificarea în cauză nu poate fi niciodată proporțională, în gravitatea ei, cu însemnătatea sau greutatea socială a victimei. Dacă o persoană ar înțelege că vieți umane nevinovate sunt distruse în clinicile de avort, fără a fi nevoie nici măcar de o justificare, ce fel de lucruri, la urma urmei, ne-am putea aștepta să facă? Ar fi fost mass-media, spre exemplu, plinăcu relatări despre „fanatici religioși”, așa cum s-a întâmplat în acest caz, dacă o bandă de evrei ar fi ucis niște gardieni și călăi aflați pe drumul lor spre locul de muncă la Auschwitz? Am fi auzit povești despre uciderea unor muncitori nevinovați, care nu făceau decât să execute ordinele și să urmeze o politică care era pe deplin „legală”, în conformitate cu legile celui de-al Treilea Reich?

Despre echilibrul psihic al domnului Hill nu pot vorbi. Ceea ce îi putem atribui însă este următorul lucru: el a înțeles că practicianul care intra în clinică era dispus să distrugă vieți umane nevinovate, chiar și pentru cel mai neînsemnat motiv – de fapt, chiar și fără a fi nevoie să i se dea vreun motiv. Această întreprindere devenise vocația lui, iar acest scop era purtat cu el de fiecare dată când intra în clădire. Domnul Hill nu se ocupa de omoruri ca activitate de birou. El a fost mișcat de un act îngrozitor, rar, și și-a îndreptat forțele asupra unei persoane care era pe cale să se angajeze direct și în mod deliberat în distrugerea unei vieți nevinovate. Cu excepția cazului în care demontăm complet modul de raționare moral sau eliminăm gradațiile care sunt esențiale pentru judecata morală, ar trebui să fie evident că aceste două acte de ucidere nu pot sta pe același plan moral. Dar, în acest moment, valoarea morală a cazului este în contradicție cu legea, iar acest lucru trebuie să facă o diferență gravă. Membrii publicului care au asimilat deja premisele legii nu vor vedea nici măcar rudimentele unei posibile justificări în actul domnului Hill. Pentru ei, actul nu poate părea altceva decât un act de ucidere în afara legii. Orice aprobare a actului este inevitabil să fie interpretată greșit ca o aprobare – sau chiar ca o ofertă – pentru uciderea în afara legii. Bineînțeles, starea de spirit a

publicului care privește nu poate constitui baza judecății noastre morale. Dar scriitorii și profesorii care contribuie la formarea opiniei publice nu pot fi indiferenți față de modul în care riscă să fie înțeleși greșit în contextul actual al înțelegerii publicului. Din dialogul *Criton* al lui Platon trebuie să ne reamintim că acesta considera ca fiind un act de înțeleaptă prudență acela de a acorda considerație chiar și opiniilor necizelate ale publicului; și că există motive morale serioase pentru păstrarea disponibilității de a respecta chiar și legile proaste.

Aici, stricăciunea a pătruns adânc, iar tensiunea cea mai profundă a fost prezentată de Russell Hittinger: Curtea Supremă a stabilit ca avortul să fie privit precum un drept privat de a folosi violența, pentru orice motiv personal, fără a fi nevoie de a prezenta vreun motiv public. Și acum noi, ceilalți, suntem obligați să îi sfătuim pe cei precum Paul Hill că ei nu pot avea aceeași pretenție la utilizarea privată a violenței, chiar și atunci când urmăresc nu doar un scop privat, ci și unul public: protecția străinilor nevinovați. Faptul că acest aranjament nu este simetric nu este cel mai condamnat lucru despre el – și nici măsura în care ne face complici pe toți într-un proiect vicios. Căci dacă începem să indicăm, chiar și parțial, ceea ce este îndoielnic din punct de vedere moral în această structură, riscăm să înlăturăm inhibițiile multor oameni serioși. Riscăm să îi împingem la alte acte de violență. Bineînțeles, cazul lui Paul Hill ar putea fi folosit, dintr-o perspectivă juridică, pentru a pune în discuție înseși premisele lui *Roe vs. Wade*. Dar chiar și acest act de înaltă ținută, însoțit de o apărare juridică, poate genera la rândul său alte acte de teribilism și martiriu. Așa că ne mușcăm buzele și ne reținem – și, în cazul meu, s-ar putea deja să fi spus mai mult decât ar fi trebuit să spun fără arta sugestiei. Dar bărbații și femeile noastre din politică se înșală grozav când cred că această problemă poate fi liniștită prin simpla deplasare a ei la periferia politicii. Ei nu au înțeles încă că problema avortului poate corupe chiar și părțile legislației noastre care nu par a fi legate direct de ea. Și se poate conta pe aceasta, în mod sigur, pentru a genera o adveristate în viața noastră civică care nu se va diminua.

Hadley Arkes este profesor Edward Ney de jurisprudență și instituții americane la Amherst College. Cea mai recentă carte a sa este "The Return of George Sutherland: Restoring a Jurisprudence of Natural Rights" (Princeton University Press).

FRANCIS CANAVAN

Trebuie spus că medicii care realizau avorturi asasinați în Florida nu merită nicio simpatie specială și cu siguranță niciun dram de admirație. Un cronicar frenetic dintr-un ziar newyorkez i-a numit „martirul doctor David Gunn” și „curajosul doctor Britton”. De fapt, ei nu erau nici martiri, nici eroi, ci oameni implicați în afacerea murdară și malefică de a ucide copii în pântecul mamelor lor.

Prin amabilitatea Curții Supreme a Statelor Unite, sistemul nostru juridic s-a implicat într-o contradicție. Acesta pedepsește ca pe o crimă luarea vieții unui copil născut, dar nu numai că nu pedepsește, ci chiar protejează, ca pe o exercitare a unui drept constituțional, uciderea copilului înainte de naștere - dacă asta este ceea ce dorește mama copilului. Se poate înțelege de ce oamenii cu emoții puternice și minți instabile pot deveni atât de furioși din această cauză încât să ia legea în propriile mâini și să execute călăul.

Cu toate acestea, ei nu au dreptul, atât din punct de vedere moral, cât și legal, de a-și asuma această autoritate. Nu există o obligație morală universală de a preveni orice rău. Și cu atât mai puțin are cineva autoritatea morală de a preveni răul prin orice mijloace considerate necesare de el sau asociații săi.

De asemenea, niciun sistem juridic nu poate accepta dreptul indivizilor, în calitatea lor privată, de a lua astfel de decizii. Revoluția este uneori justificată, așa cum explică pe larg Declarația noastră de independență, dar ea nu poate fi niciodată un drept legal sau constituțional. Acțiunile revoluționare, cum ar fi uciderea unor persoane pentru crimele lor (oricât de serioase ar fi crimele), lovesc în rădăcinile ordinii de care depind viața, libertatea și proprietatea noastră, a tuturor, și, prin urmare, legea nu le poate tolera.

Dacă legea le-ar tolera, ar da frâu liber nu numai celor care vor să-i împiedice pe medicii care realizează avorturi să își desfășoare meseria sângeroasă, ci și activiștilor pentru drepturile animalelor, celor care se opun tăierii de copaci și celor care s-au săturat de ecologiști, ca să nu mai vorbim de ceilalți extremiști pe care societatea noastră liberală îi produce din belșug.

În cele din urmă, uciderea medicilor și bombardarea clinicilor acestora nu aduce nimic bun cauzei anti-avort, nici măcar dintr-un punct de vedere pur pragmatic. Foarte puține vieți de copii sunt salvate prin astfel de acțiuni. În schimb, eforturile de a face cel mai elementar lucru necesar, și anume de a convinge publicul american să înfrunte ceea ce au făcut instanțele și propriii oficiali aleși prin legalizarea avortului la cerere, sunt întârziate incomensurabil. Recurgerea la violență oferă lobby-ului pentru avort și aliaților săi din mass-media o scuză perfectă pentru a refuza să privească nedreptatea care se face zilnic copiilor nenăscuți și pentru a se concentra în schimb asupra violenței împotriva medicilor care realizează avorturi. Ne place sau nu, cauza pentru viață este în mod necesar o cauză morală al cărei succes depinde de persuasiune și care poate fi afectată grav de acte care îngrozesc publicul. Îmi doresc din tot sufletul ca unii fanatici pentru viață să ajungă să înțeleagă acest lucru.

Francis Canavan, S.J., este profesor emerit de științe politice la Universitatea Fordham.

JEAN GARTON

Argumentul folosit de Paul Hill susține schimbul forței cu persuasiunea. Ceea ce nu poate obține prin rațiune, el se simte îndreptățit să ia cu forța, demonstrând astfel că este posibil să fii anti-avort, dar nu și pentru viață.

Este ușor de înțeles frustrarea celor care folosesc forța fizică pentru a apăra copiii nenăscuți. Unii au primit un tratament și sancțiuni exagerat de dure pentru acțiunile lor. Cu toate acestea, acceptarea principiului conform căruia convingerile sincere justifică încălcarea legii este distructivă pentru forma noastră de guvernare și servește la atenuarea forței mărturiei creștine.

O consecință nefastă a raționamentului avansat de Paul Hill în vederea corectării nedreptății avortului este aceea că nerespectarea legii creează adesea alte nedreptăți. Anarhia nu servește justiției.

Noi, cei care suntem pentru viață, deplângem uciderea a peste treizeci de milioane de copii prin avort legal, dar durerea noastră nu se poate compara cu cea a lui Dumnezeu care i-a creat, care îi cunoaște înainte de naștere și care îi iubește dincolo de capacitățile umane. Cu toate acestea, din anumite motive, El permite ca păcatul avortului (și toate păcatele) să continue. Dar, într-o zi, El va încheia istoria și atunci El, Domnul, va regla toate conturile.

Între timp, în calitate de cetățeni care trăiesc sub un regim democratic, suntem liberi să dezbatem legea, să protestăm împotriva legii și să căutăm să schimbăm legea. Nu suntem liberi să luăm legea în propriile noastre mâini - să devenim „justițieri ai justiției”.

Deoarece „lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui”(Efeseni 6), violența este o armă prea slabă împotriva răului avortului. Cuvântul este întotdeauna mai puternic decât sabia, chiar și atunci când „sabia” este un pistol, o bombă sau orice altă armă letală.

Jean Garton este cofondator și președinte al organizației Lutherans for Life, care are peste trei sute de filiale în SUA.

ROBERT P. GEORGE

Personal, mă opun uciderii medicilor care înfăptuiesc avorturi. Cu toate acestea, în măsura în care opoziția mea personală față de această practică este înrădăcinată într-o credință religioasă sectară (catolică) în sfințenia vieții umane, nu sunt dispus să o impun altora care, din motive de conștiință, ar putea avea o opinie diferită. Bineînțeles, sunt în

totalitate în favoarea unor politici care vizează eliminarea cauzelor profunde ale violenței împotriva medicilor care realizează avorturi. Într-adevăr, aş merge atât de departe încât aş sprijini perioadele de aşteptare obligatorii de o săptămână și chiar consilierea lipsită de prejudecăți pentru persoanele care se gândesc la alegerea de a ucide un astfel de medic. Cred în politici care reduc nevoia urgentă pe care unii oameni o simt de a-i ucide pe cei ce realizează avorturi, respectând în același timp drepturile de conștiință ale concetățenilor mei care cred că uciderea lor este uneori o necesitate tragică - nu un bine, ci un rău mai mic. Pe scurt, sunt moderat pro-alegere.

Robert P. George este profesor de politică la Universitatea Princeton și, cel mai recent, autor al cărții "Making Men Moral: Civil Liberties and Public Morality".

NAT HENTOFF

Cardinalul Bernardin are dreptate. Pentru a fi în mod consecvent pro-viață - în etică și în acțiune - trebuie să fii împotriva pedepsei capitale, a războiului și a tuturor celorlalte forme de violență, inclusiv a crimelor. Uciderea unui medic care realizează avorturi ne face să fim imaginea în oglindă a acestuia.

Nu sunt un pacifist absolut. Dacă singura modalitate de a-l apăra pe unul dintre copiii mei ar fi prin forță, aş face acest lucru - și aş fi inconsecvent. Dar acesta nu este un act ideologic de violență. Actele ideologice de violență duc în cele din urmă la tot mai multe crime. Iar în acest caz, crimele au slăbit mișcarea pentru viață, ceea ce a avut ca rezultat faptul că statul a acordat mai mult sprijin clinicii de avorturi - crescând numărul acestora.

Nat Hentoff este jurnalist la Village Voice.

RICHARD D. LAND

Poate cineva să susțină în mod consecvent - așa cum o fac milioane de americani - că avortul reprezintă luarea unei vieți umane nevinovate și că este greșit să ucizi medicii care fac avorturi? Toți indivizii, cu excepția unui număr infime de persoane, spun „da”. Dar nu este suficient doar să enunți o astfel de opinie; trebuie să fii capabil să o aperi în mod convingător împotriva „logicii morții” susținute de persoane precum David Trosch. Una dintre tragediile mai puțin vizibile ale recente erupții de violență soldată cu moartea unor medici care realizau avorturi a fost răspunsul bine intenționat, dar uneori prea simplist, al unor creștini pentru viață.

Din 1973, Curtea Supremă a Statelor Unite a interpretat Constituția în vederea creării

dreptului femeilor de a putea alege să beneficieze de serviciile unor medici plătiți pentru a le „întrerupe sarcina” - adică pentru a pune capăt în mod deliberat vieții copilului în curs de dezvoltare din pântecul lor. Această doctrină juridică inventată a dus la distrugerea gratuită a peste treizeci de milioane de vieți umane. Avortul la cerere stârnește, pe bună dreptate, furia creștinilor pentru viață și a multora dintre ceilalți. Dar justifică oare situația un răspuns letal?

Pentru creștinii non-pacifști, utilizarea forței letale este interzisă de principii clare și definitive. Conform atât dreptului civil, cât și legii morale divine, cetățenilor privați le este permis să folosească forța letală împotriva unei alte ființe umane doar dacă acest lucru se produce ca efect neintenționat al actului de apărare a propriei persoane sau a altei persoane împotriva atacului nedrept al unui agresor. Cetățenilor privați nu le este permis să aibă *intenția* de a ucide o altă ființă umană și nu le este permis să se angajeze în acte *premeditate* pentru a realiza ceea ce intenționează. Folosirea premeditată a forței letale - ca în cazul pedepsei capitale sau războiului just - aparține în mod corect guvernelor legitime (Romani 13:1-4).

Mai mult, actele de nesupunere civică violentă (pe lângă faptul că sunt oximoronice) ar fi justificabile doar atunci când un guvern și-a pierdut complet legitimitatea prin adoptarea unor legi nedrepte și prin excluderea oportunităților de a protesta sau de a schimba aceste legi. În timp ce urmările cazului *Roe vs. Wade* inspiră indignare morală, oportunitățile de protest democratic și de reformă juridică rămân încă. În cazul în care apar circumstanțe în care guvernele interzic ocaziile de reformă, creștinii, de dragul conștiinței, pot fi forțați să ia în considerare alte măsuri. Scopul nostru trebuie să fie reforma, nu revoluția. De exemplu, mulți creștini s-au simțit constrânși în anii 1850 să încalce legile privind sclavii fugari prin participarea la Căile Ferate Subterane, care ajutau ilegal sclavii să scape în libertate. Aceasta a fost o formă de nesupunere civică non-violentă. Pe de altă parte, John Brown și susținătorii săi au încurajat insurecția sclavilor și rebeliunea împotriva statului prin forță letală. Astfel de acte sunt dincolo de prerogativele *indivizilor*, creștini sau nu.

Americanii care sunt pentru viață trebuie să adopte o poziție morală superioară și să se opună cu fermitate violenței justițiare împotriva medicilor care practică avortul sau a oricărei alte persoane. Trebuie să oferim neobosit alternative la avort, să implicăm sistemul juridic și să prezentăm majoritatea covârșitoare a medicilor care refuză să efectueze avorturi. Atât timp cât democrația americană rămâne o formă legitimă de guvernare, cu prevederi pentru recurs, reformă și protest nonviolent, trebuie să rămânem „înțelepți ca șerpii, inofensivi ca porumbeii”.

(O analiză cuprinzătoare a acestor teme se găsește în „Lupta împotriva avortului: de ce folosirea forței letale nu este justificată din punct de vedere moral”, o declarație de conștiință redactată în urma unei consultări a Comisiei pentru Viață Creștină, care a

avut loc în perioada 17- 18 septembrie 1994. Copii sunt disponibile la Christian Life Commission, 901 Commerce Street, Suite 550, Nashville, Tennessee 37203).

Richard D. Land este director executiv-trezorier al Comisiei pentru Viața Creștină din cadrul Convenției Baptiste de Sud.

CARDINALUL ROGER MAHONY

Raționamentul lui Paul Hill este intrinsec eronat, deoarece nu respectă criteriile tradiționale și multifacetate ale *Jus ad bellum* [n.tr „dreptului de a face război”] pentru aplicarea forței letale. Violența, dacă va fi vreodată legitimă, trebuie să fie o ultimă soluție de autoapărare, supusă cerințelor de ordine publică. Poziția domnului Hill este complet individualistă și nu recunoaște necesitatea de a respecta binele comun conform căruia viața trebuie protejată în acord cu directivele legii. Crima ca tactică în lupta împotriva avortului este în mod inerent contradictorie.

În timp ce frustrarea domnului Hill este cu siguranță de înțeles, exprimarea indignării morale prin acte de terorism justițiar discreditează mișcarea pentru viață. Mai mult, aceste tactici le permit susținătorilor avortului să dobândească o simpatie publică suplimentară pentru poziția lor. În consecință, poziția domnului Hill este proastă atât din punct de vedere moral, cât și politic.

În etica consecventă pentru viață, mijloacele și scopurile trebuie să fie intrinsec coerente și trebuie să treacă testul binelui obiectiv. Vechiul adagiu latin este încă pertinent, *bonum ex integra causa malum ex quocumque defectu* („o acțiune este bună dacă este bună în întregul său; dacă oricare dintre particularitățile sale este defectuoasă, atunci ea devine viciată din punct de vedere moral”). Oricât de condamnabile ar fi acțiunile medicilor care efectuează avorturi, a le lua viața nu este un răspuns la avort. Din păcate, ca specie umană, avem un drum lung de parcurs pentru a ne însuși lecția că violența nu face decât să genereze și mai multă violență.

Cardinalul Roger Mahony este arhiepiscop de Los Angeles.

FREDERICA MATHEWES-GREEN

Teza lui Paul Hill a fost uneori extinsă în „marele și-dacă”, scenariul adesea folosit pentru a-i provoca pe pacifiști. Ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să vă apărați propriii copii de un criminal? Nu ar fi justificată atunci forța letală?

Oricine găsește o astfel de perspectivă profund neliniștitoare. Dar însuși impactul acestei imagini ne împiedică să ne dăm seama că împușcarea unui medic care realizează

avorturi diferă de protejarea propriului copil prin forță în trei moduri importante.

În primul rând, nu aperi, ci ataci. Stai întins în tufișuri, îndreptându-ți arma spre un străin neștiutor, împușcându-l pe doctorul Gunn în spate, împrôșcându-l cu gloanțe pe doctorul Britton în timp ce este captiv în camioneta sa. Nici măcar nu e o luptă corectă față în față. Sporești violența, nu o reduci, vărsând mai mult sânge pe un teren deja îmbibat în roșu.

În al doilea rând, nu este propriul tău copil; trupul altcuiva cuprinde acel copil, iar noi nu-l putem proteja fără a ajunge la mama sa. Femeia care angajează medicul dirijează întreaga chestiune, iar uciderea medicilor unul câte unul nu o va opri. Dacă nu ajungem la ea prin acordarea de ajutor și speranță, își va oferi banii altcuiva – și va exista întotdeauna un cumpărător. Atât timp cât avortul este legal, nu veți putea salva copii fără să le salvați mai întâi mamele.

În al treilea rând, doctorul nu este un „criminal”, decât în curțile din Rai. Aici, în SUA, el este un profesionist respectabil care oferă un serviciu legal pentru care există o cerere financiară amplă. Dacă îl împușcați, cetățenii cinstiți vor fi îngroziți și vor găsi pe altcineva care să-l înlocuiască. Deoarece munca medicului care realizează avorturi este legală, nu criminală, împușcarea lui este ceva ce societatea în general nu va sprijini. Este zadarnic. Dacă vrem să ne pierdem timpul cu gesturi goale, haideti să le alegem pe cele care nu implică uciderea cuiva.

Jus ad bellum cere mai mult decât o cauză justă; printre alte criterii, el cere să existe o speranță rezonabilă de reușită, să fie protejați cei care nu sunt combatanți, iar violența să fie o ultimă soluție. Împușcarea medicilor care efectuează avorturi eșuează din toate aceste puncte de vedere și nu numai. Există multe motive pentru care douăzeci de ani de frustrare, ridiculizare și persecuție ar trebui să diminueze semnificativ răbdarea celor pro-viață. Există însă și mai multe pentru ca noi să ne stârpim mândria, să întoarcem și celălalt obraz și să salvăm cu umilință copiii în singurul mod în care putem – arătându-ne servitorii iubitori ai mamelor lor suferinde.

Frederica Mathewes-Green este director de comunicare pentru Coaliția Națională a Femeilor Pro-viață și autoarea cărții “Real Choices”.

BERNARD N. NATHANSON

Invocând utilizarea forței letale pentru a proteja copiii nenăscuți, Paul Hill a încălcat standardele morale convenționale în anumite privințe esențiale.

Dacă Hill l-ar fi surprins pe Dr. Britton în timp ce realiza un avort (care este, la urma urmei, o agresiune asupra unei ființe umane – eu sunt unul dintre cei care nu fac nicio

distincție morală între cei născuți și cei nenăscuți), atunci ar fi avut dreptate să se interpună cu corpul său între Dr. Britton și nenăscut și, dacă ar fi fost necesar, să îl apere pe nenăscut prin folosirea forței letale – dacă Britton era hotărât să continue agresiunea. Dar nu a fost cazul. Hill a acționat violent, nu într-o postură de mijlocitor, ci într-una cu mult mai însemnată, adică în calitate de distribuitor al justiției într-un sistem sociopolitic în care diverse alte uși de protest și schimbare legitimă îi erau încă deschise; conflictul avortului continuă să fie purtat în instanțele de judecată și în organele legislative ale aceste țări – chiar și în stradă – iar el ar fi putut să se folosească cu ușurință de aceste oportunități fără a recurge în primul rând la forță letală.

Nu a fost așa în cazul lui John Brown, care a condus ofensiva nefericită împotriva arsenalului federal de la Harpers Ferry în 1859. Visul lui Brown era să înarmeze sclavii și să conducă o revoltă a acestora în tot sudul antebelic. Este adevărat că Brown, inspirat din Biblie, a folosit ca text călăuzitor „[...] fără vărsare de sânge, nu există iertare”, dar, având în vedere că decizia *Dred Scott* era un fapt împlinit și că legea inumană privind sclavii fugari era în vigoare, Brown a simțit în mod justificat că toate mijloacele legitime de protest îi fuseseră luate și că este astfel forțat să acționeze ca procuror, judecător, jurat și călău (textul biblic s-a dovedit a fi profetic: zece din cei douăzeci și doi de oameni din grupul său – inclusiv doi dintre fiii săi – au murit în acel atac, iar el însuși a fost spânzurat șase luni mai târziu).

Același lucru se poate spune și despre cei doi cehi care au bombardat mașina lui Reinhard Heydrich în mai 1942. Nazistul Heydrich era cunoscut drept „geniul soluției finale”, iar sub regimul naist nu exista posibilitatea de a protesta. Astfel, Jan Kubis și Josef Gabeik (doi cehi neevrei) și-au asumat sarcina – cu ajutorul RAF, care i-a parașutat în Europa – de a acționa ca protectori ai evreilor europeni și, în același timp, ca justițieri (Heydrich a murit din cauza rănilor sale la șase zile după bombardament) – și asta în mod legitim.

Dar suntem în America, iar faptul că Hill s-a poziționat în calitate de procuror, judecător, juriu și călău în acest moment și în acest loc nu a fost corect din punct de vedere moral. Niciun om nu are dreptul să poarte această mantie divină acum, aici.

Bernard Nathanson, M.D., este în prezent cercetător invitat la Centrul pentru Cercetare în Etică Clinică de la Universitatea Vanderbilt.

CARDINALUL JOHN O'CONNOR

Uciderea directă a unui nevinovat este, din punct de vedere moral, o specie de crimă. Unii dintre cei care se opun crimelor susțin că medicii care realizează avorturi sunt, de fapt, niște „criminali în serie” de copii nevinovați. Într-adevăr, un ucigaș este cel care

acționează nu pentru a se apăra, nici din compasiune și nici pro bono, ci plătit. Astfel de oameni susțin, în continuare, că forța letală se justifică atunci când e aplicată împotriva acestor „asasini medicali plătiți”, deoarece îi va împiedica să ucidă și mai mulți nevinovați.

Această opinie presupune multe idei care nu sunt adevărate.

În primul rând, această linie de argumentare presupune că este permis să omori un potențial ucigaș în vederea prevenirii altor crime. Dar învățătura creștină repudiază această intenție directă de a ucide. Omorul comis în legitimă apărare reprezintă doar acel tip de ucidere lipsită de intenție, cea care este un nefast efect secundar al unui act de apărare. Pentru o bună explicație creștină a legitimei apărări, vă rugăm să consultați *Catehismul Bisericii Catolice* (nr. 2263-2265).

În al doilea rând, opinia mai sus citată susține că gravitatea unei crime propriu-zise, realizată cu intenție (uciderea medicului care realiza avorturi), poate fi compensată de prevenirea unui alt rău, care ne este însă încă necunoscut. Dar acest lucru încalcă principiul biblic fundamental conform căruia un scop bun nu justifică un mijloc rău (Romani 3:8). Acest tip de argument consecinționist este respins cu desăvârșire în *Veritatis Splendor* (71-83).

În al treilea rând, împușcarea medicului care realiza avorturi de către Hill nu este același lucru cu uciderea în vederea apărării locuinței sau a familiei, deoarece aceasta din urmă poate fi doar un efect secundar, accidental și neintenționat, în timp ce prima (conform rapoartelor) a fost intenționată, premeditată și nicidecum un accident.

Mai mult, cei careucid din proprie inițiativă, asumându-și o autoritate inexistentă, promovează ceea ce resping toți cei pentru viață. Atunci când forța letală este folosită împotriva medicului care realizează avorturi, nu este oare paznicul clinicii liber, iar polițistul nu are datoria de a respinge acest atac cu forța – chiar și cu forța letală, dacă este necesar? Unde se termină acest cerc vicios? Cum se limitează el?

Cu siguranță, tuturor ni s-a acrit de avorturi precum ni s-a acrit și de crime. Dar trebuie să luptăm împotriva crimei fără să ne conformăm principiilor ei și fără să o aprobăm; nu are niciun sens, din punct de vedere creștin, să încercăm să justificăm crima pentru a limita crima. Cu mult timp în urmă, Gandhi ne-a avertizat ce se întâmplă atunci când încercăm ca scopul să ne justifice mijloacele – mijloacele devin un scop. Să fim atenți la revelația lui Dumnezeu: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Romani 12:21).

Comparațiile cu Germania nazistă și cu Dr. Mengele nu ne luminează, ci ne distrag atenția aici. Statele Unite ale Americii de astăzi nu sunt Germania nazistă. Suntem o națiune a legii, chiar dacă nu toate legile noastre sunt drepte (de exemplu, legea în

favoarea avortului). Noi ne alegem legislatorii și șeful executivului: ei numesc sistemul nostru judiciar federal. Creștinii (și toți ceilalți cetățeni) sunt liberi să participe la acest proces – și ar trebui să participe în mod activ și inteligent.

Niciun creștin, oricât de bine intenționat ar fi, nu are dreptul moral de a se declara singurul detectiv, procuror districtual, judecător, juriu și instanță supremă în societatea noastră democratică și de a lăsa deoparte, sub autoritatea proprie, legea naturală și cele Zece Porunci, pentru a promova, chipurile, a cincea dintre aceste Zece Porunci. În primii trei sute de ani de istorie creștină, creștinii au suferit de pe urma legilor nedrepte. Cu toate acestea, ei au fost convinși și ne-au învățat că este mai bine să suferi răul decât să provoci răul: „Frații mei preaiubiți, să știți următorul lucru: [...] mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1:19-20). Acest lucru era un adevăr incontestabil atunci când a fost scris și este la fel de adevărat și astăzi.

Cardinalul John O'Connor este arhiepiscop de New York.

RALPH E. REED, JR.

Când David Gunn și Paul Hill au ucis niște medici care se ocupau de avorturi în Pensacola, Florida, au făcut mai mult rău cauzei pentru viață decât au făcut mulți dintre susținătorii avortului în ultimii ani. A ucide în numele apărării vieții este ipocrizie, pur și simplu. Când permitem ca violența ce-i este proprie avortului să învingă armele noastre – mila și harul –, cădem la nivelul celor ce se ocupă de așa ceva. Într-o predică ținută în noiembrie 1956 în Montgomery, Alabama, Martin Luther King Jr. a spus: „Asigurați-vă întotdeauna că luptați cu metode și arme creștine. Nu cedați niciodată tentației de a deveni înverșunați. În timp ce luptați pentru dreptate, asigurați-vă că o faceți cu demnitate și disciplină, folosind doar armele iubirii”.

Martin Luther King a învins violența segregării și nedreptatea lui Jim Crow prin nonviolență și metode creștine. Cei care au pledat pentru violență împotriva segregacioniștilor albi s-au înșelat. Cei care pledează astăzi pentru violență împotriva celor care fac avorturi greșesc. Încercând să promovăm și să apărăm caracterul sacru al vieții umane nevinovate, trebuie să permitem ca mila să învingă amărăciunea, dreptatea să învingă ura și nonviolența să învingă violența. Modul în care ne comportăm va fi în cele din urmă la fel de important ca și principiile pe care le susținem. Liderii pentru viață trebuie să fie vigilenți și consecvenți în a respinge violența ca tactică pentru mișcarea lor.

Ralph E. Reed, Jr. este director executiv al Coalitiei Creștine.

ANN SCHEIDLER

Creștinii s-au luptat timp de secole cu problema justetei uciderii unei ființe umane. Societatea creștină a trecut de la o poziție de refuz absolut al violenței, chiar și în cazurile de autoapărare, la scrierile lui Toma d'Aquino din *Summa Theologiae* (sec.XIV), care rămân încă standardul pentru legislația occidentală în ceea ce privește utilizarea forței letale.

Primul criteriu pentru utilizarea forței este: *forța folosită pentru a împiedica vătămarea unui individ trebuie să fie cea mai mică cantitate necesară în mod rezonabil pentru protejarea acestuia*. Împușcarea unui medic care realizează avorturi nu reprezintă cea mai mică cantitate de forță necesară pentru a împiedica uciderea copiilor nenăscuți. O serie întregă de tactici ar putea împiedica un astfel de medic să treacă la uciderea copiilor.

Oprirea unui act de agresiune în vederea apărării propriei persoane sau a altei persoane trebuie să se facă cu certitudinea că vătămarea se va petrece dacă nu se folosește forța. Deoarece nu putem ști cu certitudine ce se află în inima și mintea unui medic când intră într-o zi în clinica de avorturi, nu putem dovedi că i se va face rău în mod necesar unui individ. Fiecare dintre medicii ginecologi care au vorbit la conferințele „Meet the Abortion Providers”, organizate de Liga pentru Acțiuni Pro-viață, este o persoană care a intrat în clinica sa de avorturi într-o zi pentru ultima dată – pentru a-și elibera biroul și a demisiona. Este important să ne amintim, de asemenea, că furnizorul nu este principala amenințare la adresa vieții copilului. El este ucigașul plătit. Mama este agresorul principal, iar aceasta este frecvent presată de un iubit, de un soț sau de un părinte. Ea este în continuare liberă să meargă la un alt medic dacă primul nu este disponibil. Provocarea este de a ajuta femeia însărcinată să recunoască valoarea propriului copil și de-a o ajuta să facă față factorilor care o conduc la avort.

Persoana care previne vătămarea unei alte persoane nu poate avea intenția de a-i provoca agresorului o rană mortală. Deoarece creștinul are datoria consemnată în scripturi de a-și iubi dușmanii, atunci când intervine pentru viața proprie sau a altcuiva, el nu poate avea intenția de a ucide, chiar dacă acesta este rezultatul.

Noi, cei din mișcarea pentru viață, avem obligația de a căuta soluții la nedreptatea gravă a avortului. Dar nu putem să îndreptăm răul cu rău sau să provocăm daune morale pentru a ne atinge obiectivele. Suntem chemați să fim exemple pline de iubire în încercarea noastră de a rezolva în mod pașnic și nonviolent nedreptatea. Noi nu suntem judecătorii supremi ai acțiunilor medicilor care realizează avorturi. Treaba noastră este să-i educăm cu privire la valoarea vieții și la răul grav al acțiunilor lor, să ne rugăm pentru ei și să le oferim oportunitățile și stimulentele necesare pentru a renunța la afacerea avortului. Îi lăsăm lui Dumnezeu responsabilitatea extraordinară de judecător.

Ann Scheidler este director adjunct al Ligii pentru Acțiuni Pro-viață, cu sediul în Chicago.

TERRY SCHLOSSBERG

Filosofia lui Paul Hill este una anarhică. Ea se opune rolului guvernului expus în tradiția religioasă de care aparține. Hill și-a pierdut rolul semnificativ pe care-l deținea în conducerea unei biserici prezbiteriene în 1992; a fost excomunicat dintr-alta în 1993 pentru că a susținut că uciderea medicilor care realizează avorturi este justificată.

Hill are dreptate să presupună că eforturile de a proteja copiii nenăscuți ar trebui să fie în concordanță cu cele de a-i proteja pe cei născuți. Dar el comite o eroare gravă atunci când presupune că indivizii, în locul guvernului civil, au responsabilitatea de a ridica sabia, ca să spunem așa, pentru apărarea celor nevinovați. Hill s-a alăturat celor vinovați, despărțindu-se de învățătura biblică, atunci când a ales să pledeze pentru uciderea medicilor care realizează avorturi și să devină călăul lor.

Tradiția biblică și confesională atribuie guvernului civil rolul de a menține ordinea, de a înfăptui dreptatea, de a-i proteja pe cei nevinovați și de a „ridica sabia”, atunci când este necesar, „împotriva tuturor răufăcătorilor, agitătorilor, hoților, criminalilor ... și a tuturor celor cărora Dumnezeu a poruncit [să fie pedepsiți și chiar executați]” (*A doua confesiune helvetică*). John Calvin susținea că până și un guvern rău este de preferat în locul anarhiei. El a afirmat că „[E]ste mai bine să trăiești sub cel mai sălbatic tiran decât fără de guvern” (Comentariu la Daniel 4).

Curtea Supremă și actuala administrație au pervertit rolul adecvat al guvernului, împiedicând protejarea copiilor nenăscuți prin mijloace corecte și legale. Dar filozofia lui Hill abandonează efortul de a restabili rolul adecvat al guvernului și, în schimb, îl compromite. Cei care susțin punctul său de vedere nu aderă la legea superioară a lui Dumnezeu. Ei se pun pe ei înșiși mai presus de orice lege. Efectul punctului lor de vedere este acela de a submina guvernul și de a promova o situație care duce în mod inevitabil la dezordine socială.

Dând mână liberă medicilor care realizează avorturi, guvernul nu a reușit să limiteze răul. Dar creștinii și alți cetățeni americani nu pot învinge acest rău prin subminarea autorității guvernului. Cei care urmează această cale nu se pot aștepta decât la a aduce judecata asupra lor, la fel cum sunt judecați și cei care iau viețile celor nevinovați.

Nu ar trebui să uităm șocul și repulsia pe care le simțim față de uciderea sistematică și regulată a copiilor nenăscuți doar pentru că acest lucru a devenit un eveniment la ordinea zilei în viața americană. Nu ar trebui să utiăm nici de capcana care deja răpește viețile altor persoane slabe și vulnerabile. Ca răspuns la creșterea numărului de

avorturi, Biserica Prezbiteriană din 1869 s-a pronunțat împotriva acestora, descriindu-le ca fiind o „crimă împotriva lui Dumnezeu și a naturii”. Oficialii de la respectiva adunare au continuat prin a-i îndemna pe pastori să pună capăt tăcerii și toleranței față de această practică și „să se străduiască prin toate mijloacele *adecvate* să oprească valurile de infamie și cruzime” (sublinierea noastră).

După cum scria Sfântul Pavel: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții.”...nu oamenii (2 Corinteni 10:3-5). „A nu provoca suferință” și a ne ruga pentru cei care o fac este esența mișcării pro-viață, care pornește din dorința de a proteja și de a avea grijă de toți cei ce fac parte din comunitatea umană.

Terry Schlossberg este director executiv al organizației Prezbiterieni Pentru Viață.

RONALD J. SIDER ȘI KEITH J. PAVLISCHEK

În ciuda apărării aparent apolitice a lui Paul Hill, acesta a fost mai mult decât un simplu act de omor. A fost, de fapt, un act revoluționar, un atac direct asupra legitimității regimului american și a statului de drept. Deși credem că legile permissive privind avortul sunt o gravă nedreptate, medicii care efectuează avorturi sunt protejați și, din păcate, acțiunile lor sunt îndreptățite de aceste legi. Raționamentul succint lui al lui Hill este scos din contextul mai larg al revelației biblice și al reflecției morale creștine tradiționale asupra folosirii forței în sfidarea autorității politice.

În primul rând, pasajele biblice cu privire la legitimitatea *prima facie* a autorităților politice ar trebui să ne dea de gândit. Îndemnul apostolic: „Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omenești” (1 Petru 2:13) a fost destinat creștinilor din Asia Mică, care erau persecutați pe nedrept de către un guvern opresiv. Aceste cuvinte, împreună cu avertismentul apostolului Pavel: „De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda.” (Romani 13:2), îi pun cel puțin în poziția de a se justifica pe cei care susțin folosirea violenței în vederea sfidării autorității publice. Sarcina justificării unei astfel de acțiuni îi revine în mod clar lui Hill și celor care-i apără gestul, nu celor care-lcondamnă.

În al doilea rând, în ceea ce privește tradiția gândirii creștine cu privire la utilizarea forței: pacifiștii și susținătorii dreptului de a face război nu vor cădea prea curând de acord în privința participării creștinilor la o „revoltă justă”. Aceia dintre noi care sunt creștini pacifiști vor insista asupra faptului că opoziția față de un regim nedrept poate lua doar forma nesupunerii civice nonviolente. Aceia dintre noi care îmbrățișează

doctrina războiului just cred că opoziția armată împotriva conducătorilor tiranici care, în cuvintele lui Calvin, „se năpustesc cu violență asupra oamenilor de rând și îi atacă” este, uneori, o opțiune morală legitimă. Astfel, s-ar părea că gestul lui Hill reprezintă o provocare mai mare pentru adepții pro-viață care susțin dreptul de a face război, decât pentru cei pacifiști. Dar nu cu mult.

Dacă aplicăm criteriile (analoage criteriilor *Jus ad bellum* ale unui război just) care justifică recursul la forță acțiunilor lui Hill, observăm cum acestea din urmă nu se conformează lor nici măcar la o analiză superficială. Chiar și plecând de la premisa că gruparea pro-viață are dreptate în totalitate în cauza pe care o susține, nicio persoană rezonabilă nu ar putea pretinde că sunt îndeplinite toate criteriile *Jus ad bellum*: (1) având în vedere opoziția față de astfel de acțiuni din partea mișcării pentru viață și, în sens mai larg, lipsa unei simpatii populare, aceasta nu are aproape nicio șansă rezonabilă de succes și, cel mai probabil, va fi contraproductivă; (2) când se ia în considerare posibilitatea ca această acțiune să submineze respectul pentru statul de drept, nu există o proporție corespunzătoare între efectele nefaste ale utilizării mijloacelor violente și binele care se vrea a fi obținut; (3) nu au fost epuizate toate mijloacele nonviolente înainte de îndeplinirea gestului și, în sfârșit, (4) actul nu a fost realizat de către o autoritate legitimă.

S-ar putea părea că criteriul autorității legitime este contradictoriu atunci când luăm în considerare cazul utilizării forței în mod revoluționar împotriva unui regim nedrept. Dar chiar și „revoltele juste” trebuie să încerce să îndeplinească acest criteriu. Apărarea revoluției de către Calvin s-a bazat pe legitimitatea „magistraților inferiori”. Ei, nu „cetățeanul particular”, erau cei care trebuiau să reziste „decăderii feroce a regilor”. Creștinii care recurg la violență trebuie să fie capabili să își justifice acțiunile în cadrul unei comunități largi. Faptul că Paul Hill fusese excomunicat din biserică este deosebit de relevant în această privință. El nu poate face apel la nimic similar „magistraților inferiori” ai lui Calvin și, prin urmare, nu poate ignora opoziția lui Calvin și a tradiției creștine față de acțiunile revoluționare private. Aici se află distincția critică dintre războinicul creștin drept și anarhiștii sau teroriștii.

Ronald J. Sider este președintele organizației Evangelicals for Social Action (ESA). Keith J. Pavlischek este director al Crossroads, un minister al ESA.

GEORGE WEIGEL

În mod tragic și ironic, asasinarea medicilor care realizează avorturi ilustrează un punct de vedere pe care mișcarea pro-viață a încercat să îl sublinieze de ani de zile: și anume, că violența letală autorizată pentru folosirea în mod privat este distrugătoare pentru democrație. Avortul ucide ființe umane nevinovate. De asemenea, are potențialul de a

ucide societatea civilă care face posibilă autoguvernarea democratică în cadrul statului de drept. La fel cum democrația devine imposibilă atunci când statele își arogă puteri și legitimează „drepturi” care sunt cumva „dincolo” de sfera de aplicare a legii morale, democrația devine fragilă atunci când cetățenii individuali își arogă dreptul de a folosi violența letală în scopuri personale – sau ca o expresie a propriilor convingeri. Mulți formatori de opinie din America par să înțeleagă acest lucru în cazul uciderii medicilor care realizează avorturi. Ei ar putea reflecta asupra acestui principiu (și asupra impactului public al încălcării sale persistente) cu ceva mai multă atenție în cazul avortului la cerere.

George Weigel este președintele Centrului de Etică și Politici Publice din Washington, D.C. și autor, cel mai recent, al cărții “Idealism Without Illusions: U.S. Foreign Policy in the 1990s” (EPPC/Eerdmans)

Acest articol a fost tradus cu acordul publicației *First Things*.

Imagine: Pixabay